

РЕШЕНИЕ

№ 62

гр. Свиленград, 29.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – СВИЛЕНГРАД, ВТОРИ НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и трети март през две хиляди
двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Добринка Д. Кирева

при участието на секретаря Ренета Н. Иванова
като разгледа докладваното от Добринка Д. Кирева Административно
наказателно дело № 20225620200105 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

Обжалвано е **Наказателно постановление (НП) № 21-0351-000898 от 10.12.2021 година** на Началник РУ към ОД на МВР – Хасково, РУ Свиленград, в частта с което на **Н.Н. Г. с ЕГН ******* от *********, за нарушение на чл. 150 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) е наложено на основание чл.177,ал.1,т.2,предл.1 от ЗДвП административно наказание „ГЛОБА” в размер на **300 лв.**

В останалата си част по пункт 2, НП е влязло в сила, тъй като не е обжалвано.

Жалбоподателят **Н.Н. Г.** /в жалбата презимето и фамилното име са разменени/ не оспорва извършеното нарушение,но оспорва размера на наложеното наказание глоба,който счита за завишен,като излага съображения в тази насока и ангажира писмени доказателства,установяващи,че същият е безработен от 14.12.2021г.Поради изложеното моли съда да измени размера на наложеното наказание до минимално предвидения от закона размер.

В съдебната фаза, редовно призован, жалбоподателят **Н.Н. Г.** не се явява и не се представлява.

В съдебната фаза се ангажира писмено доказателство, установяващ обстоятелството,че същият е безработен.

АНО (въззиваемата страна) - **Началник РУ към ОД на МВР – Хасково, РУ Свиленград** , редовно призовани, не изпращат представител.

В съдебната фаза ангажира писмени и гласни доказателства.

Страна **Районна прокуратура – Хасково, ТО Свиленград**, редовно призована по реда на надзора за законност, не изпраща представител и не взема становище.

*Съдът, след като прецени по отделно и в тяхната съвкупност събраните по делото писмени и гласни доказателства, установи следното от **фактическа страна**:*

На 13.10.2021 година свидетелят Ст. Г. Ст. бил назначен наряд съвместно с негов колега ,когато изпълнявайки служебните си задължения в гр.Свиленград, вече на 14.10.2021г. около 00,30часа спрели за проверка движещият се по улица Сан Стефано в посока магазин Зора лек автомобил марка Опел,модел Корса с рег.№*****.

При проверката свидетелят Ст. Г. Ст. установил,че автомобилът бил собственост на М.Д.М.. При извършената проверка Н.Г. не представил Свидетелство за управление (СУ) на МПС,който след справка чрез служебния таблет от полицейските служители , се установило ,че е неспособен, поради което водачът бил отведен в РУ – Свиленград и било поискано съдействие от служител на пътен контрол при РУ Свиленград.

Въззивникът попълнил декларация от същата дата,че именно той е управлявал МПС,във връзка с което му е съставен и връчен Протокол за предупреждение да не управлява МПС ,без да притежава СУ на МПС.

В сградата на РУ Свиленград ,св.Бл. П. Бл. ,който за така констатираното нарушение/касателно управление на МПС без да е правоспособен водач/ на жалбоподателят съставил ,предявил и връчил лично на жалбоподателя, акт за извършено административно нарушение серия ГА №448461 от 14.10.2021г. в негово присъствие, като жалбоподателят не е вписал ,че има възражения по акта.

Срещу Акта в законоустановения 3-дневен срок не е постъпило възражение.Въз основа на Акта е издадено обжалваното НП.

Както в Акта,така и в обжалваното НП е прието за установено, че жалбоподателят е извършил нарушение по чл.150 от ЗДвП поради което и на

основание чл.177,ал.1,т.2 ,предл.1 от ЗДвП му е наложено административно наказание „ГЛОБА” в размер на **300лева**.

НП е редовно връчено - лично на жалбоподателя, на **02.02.2022 година**, видно от Разписката, инкорпорирана в самия документ и надлежно оформена – датирана и подписана.

На съдът е служебно известна Заповед №8121з-515/14.05.2018г. на Министъра на вътрешните работи с която се определят държавните служители от МВР, които да извършват контролна и административно наказателна дейност по ЗДвП.

По АНПр е приложена и справка за нарушител/водач,видно от която жалбоподателя не е правоспособен водач,като срещу него има издадени 2бр. АУАН и 1бр.НП .

Видно от приобщената по делото служебна бележка от Агенция по заетостта,жалбоподателя е безработен и е вписан в бюро по труда.

Изложената фактическа обстановка, съответстваща изцяло и на констатациите, обективирани в АУАН, се установява по категоричен начин от писмените доказателства и от показанията на разпитаните в съдебно заседание свидетели – Бл. П. Бл. и Ст. Г. Ст.. Писмените доказателствени източници, по тяхното съдържание не се оспориха от страните и Съдът ги кредитира за достоверни, като цени същите при формиране на фактическите и правните си изводи. С тази правна преценка, за обективно верни се възприеха и свидетелските показания, които са безпротиворечиви, логични и взаимнодопълващи се, правдиво звучащи и при липса на индиции за предубеденост на свидетелите. Не се установява свидетелите Бл. П. Бл. и Ст. Г. Ст. да имат личностно отношение към жалбоподателя, което да го провокира да съставя АУАН. Основания за критика по отношение на свидетелските показания не се намериха, а единствено поради служебното им качество – служители на ОДМВР - Хасково, в този смисъл служебната зависимост и отношения на пряка подчиненост спрямо АНО, не е достатъчно за да обоснове заинтересованост от тяхна страна, от тук и превратно или недостоверно пресъздаване на обстоятелствата от конкретната проверка и случилите се събития, които възпроизвеждат в показанията си. И това е така предвид липсата на противоречия – вътрешни и помежду им (както вече бе посочено), от друга страна те не се компрометират и при съотнасяне и с

останалите доказателствени източници – писмените такива, нито пък се опровергават с насрещни доказателства, ангажирани от страна на жалбоподателя. Точно обратното, свидетелските показания са в цялостна корелация и напълно убедително се подкрепят от фактическите обстоятелства, съдържими се в писмените доказателства от Административнонаказателната преписка (АНП). Ето защо, според Съда показанията и на свидетелите не са и не се считат за насочени към прикриване на обективната истина по делото. По своя доказателствен ефект, те са пряко относими към фактите, релевантни за състава на конкретното нарушение, чието фактическо осъществяване потвърждават, като установяват категорично обстоятелството, че същият не притежава СУ на МПС, но въпреки това е управлявал МПС през процесния ден.

Цениха се от съда и писмените доказателства, приети по делото като част от АНПр, приобщени по реда на чл.283 НПК, които не се оспори от страните, по своето съдържание и авторството - истинността си, поради което се ползваха за установяване на данните възпроизведени в тях. С такива надлежни и годни писмени доказателствени средства — докладни, служебна бележка от Агенция по заетостта декларация от 14.10.2021г., Протокол за предупреждение от 14.10.2021г. и справка за нарушител/водач, се потвърждават фактическите констатации изложени в АУАН, възпроизведени и в обстоятелствената част на НП.

Съдът кредитира и писменото доказателство, касаещо липсата на трудовата ангажираност на жалбоподателя, тъй като не е в противоречие с другите събрани по делото такива, които се кредитират.

*При така установената фактическа обстановка и при условията на чл. 84 от ЗАНН, вр.чл. 14 от НПК, Съдът в настоящия си състав достига до следните **правни изводи**:*

Жалбата е подадена е в преклузивния за това срок, от надлежно легитимирано за това действие лице, при наличие на правен интерес от обжалване и пред компетентния Съд ,поради което същата се явява **допустима**.

Преценена по същество, Жалбата е **основателна** до колкото единствено се обжалва размера на наложеното наказание.

Независимо от факта, че в Жалбата се иска само намаляне размера на

наложената Глоба за първото нарушение, Съдът е длъжен да направи проверка и относно материалната и процесуалната законосъобразност на НП в обжалваната част.

Извършвайки служебна проверка за процесуалната законосъобразност на НП и предпоставилия го АУАН, съобразно правомощията си в настоящото контролно производство, съдът не констатира допуснати съществени процесуални нарушения в производството по издаването му, нито такива разкриващи недостатъци във формата и съдържанието, които да налагат неговата отмяна.

Същото е издадено от компетентен орган, в съответствие с процесуалните правила на ЗАНН, въз основа на законосъобразен АУАН, спазена е и установената за това форма и ред, както и изискуеми реквизити, съгласно разпоредбата на чл.57 ЗАНН.

От своя страна, АУАН по съдържанието си също, безспорно удовлетворява процесуалните изисквания досежно неговото минимално съдържание, в съответствие с императивното предписание на чл.42 ЗАНН. Като във всеки от актовете и е обективизирано с дължимата конкретика пълно, ясно и точно описание на фактическите нарушения, предмет на повдигнатото административнонаказателно обвинение, против жалбоподателя.

Словноматериализираното фактическо описание, освен изчерпателно, позволява и безспорната индивидуализация на деянията, респ. и тяхната правна квалификация като административнонаказателни състави по чл.177, ал.1, т.2, предл.1 от ЗДвП във вр. чл.150 от ЗДвП, с оглед изложените факти за времето и мястото, надлежно указана и изпълнителна форма на нарушенията – управление на МПС без водача да е правоспособен.

Фактът, че при посочване на нарушената правната норма за първото нарушение и изписването на относимия текст, актосъставителят е смесил правната норма и текста ѝ, респ. разделил правната норма, не води до различни правни изводи, тъй като този подход не засяга правото на защита на наказания, защото в АУАН се съдържат конкретните факти по случая (кога, къде, кой, при какви обстоятелства, какво е извършил). Тези конкретни факти са надлежно квалифицирани като нарушение по чл. 150 от ЗДвП. Т.е. налице е пълно съответствие между описанието на нарушението от фактическа страна и законовата разпоредба, която е била нарушена.

Изцяло кореспондираща с тези фактически обстоятелства, следователно правилна и обоснована е изведената цифрова правна квалификация на нарушените материални норми, а именно чл.150 ЗДвП–установяваща конкретно правило за поведение, респ. изрична забрана, която не е спазена в случая.

Напълно идентична и съвпадаща правна квалификация е приел и АНО, като в проявление на санкционната си власт в издаденото НП е посочил съответния осъществен административнонаказателен –санкционен състав, чийто елементите се субсумират с неизпълнението на предписаните от закона задължения, считайки ги за осъществени, на което основание и е наложил предвиденото административно наказание.

В частност, подвеждайки го под действието на санкционните разпоредби на чл.177,ал.1,т.2 ,предл.1 от ЗДвП, с която се санкционира управлението на МПС от неспособен водач. Налице е пълно фактическо и правно единство между АУАН и НП, поради което няма каквото и да е съмнение относно конкретната фактическа дейност на жалбоподателя, респ. за какво нарушение е наказан, от тук и не може да се приеме за накърнено или ограничено правото му на защита. Още повече, последната се реализира против фактите, а не против тяхната правна квалификация, като в конкретиката на казуса същите са били известни и точно,ясно оповестени.

Поради това липсва допуснато процесуално нарушение, досежно този реквизит от формата и минимално изискуемото съдържание на АУАН, още повече предвид наличието на пълно съвпадение във възприетата материалноправна квалификация на твърдяното нарушение, между констатиращия акт и санкционния - НП.

В тези фактически и правни рамки, в спазване на императивното предписание на чл.57,ал.1,т.6 ЗАНН,вр.т.7 –относимо към НП, се е произнесъл и АНО подвеждайки нарушението с неговите обективни елементи, под действието на приложимият за него санкционен - административнонаказателен състав, на основание който същото подлежи на наказване, с който е завършил дейността по правното им квалифициране, предпоставяща правна преценка, дължима в крайния заключителен акт, ползващ се с правораздавателни характеристики.

С тези правни съображения, при цялостна проверка на обжалваното НП,

решаващата съдебна инстанция не установи съществени процесуални нарушения при неговото издаване, нито др. недостатъци от формална страна на санкционния акт.

Спазени са давностните срокове предвидени в чл.34 ЗАНН, поради което липсват предпоставки за отмяна, на процесуално основание, обуславящо и крайния правен извод оспореното НП да е изцяло законосъобразен от процесуалноправна страна акт, издадено въз основа на законосъобразен АУАН поставил началото на напълно редовно учредено и развило се административнонаказателно производство за реализиране административно-наказателната отговорност на жалбоподателя.

От материалноправна страна, преценено с оглед приложението на материалния закон, съдът намери обжалваното НП също за правилно и законосъобразно, досежно визираното нарушение санкционирано с него, което е безспорно доказано в съвкупните си –обективни и субективни признаци от събраните доказателства в хода на проведеното съдебно следствие по делото.

Жалбоподателят е санкциониран на основание [чл. 177, ал.1, т.2, предл.1 от ЗДвП](#) - [Закон за движението по пътищата](#) (към датата на извършване на нарушението и издаване на обжалвания акт-"Наказва се с глоба от 100 до 300 лв., който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, без да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е загубил правоспособност по реда на [чл. 157, ал. 4](#), или след като свидетелството му за управление на моторно превозно средство е временно отнето по реда на [чл. 171, т. 1](#) или [4](#) или по реда на [чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс](#), или е обявено за невалидно, тъй като е изгубено, откраднато или повредено ") за нарушение на [чл. 150 от същия закон](#) ("Всяко пътно превозно средство, което участва в движението по пътищата, отворени за обществено ползване, трябва да се управлява от правоспособен водач, освен когато превозното средство е индивидуално електрическо превозно средство или превозното средство е учебно и се управлява от кандидат за придобиване на правоспособност за управление на моторно превозно средство по време на обучението му по реда на [наредбата](#) по [чл. 152, ал. 1, т. 3](#) и при провеждането на изпита за придобиване на правоспособността по реда

н а [наредбата](#) по чл. 152, ал. 1, т. 4. "), изразяващо се в това, че на 14.10.2021 година около 00,30 часа в гр. Свиленград по улица „Сан Стефано” в посока магазин Зора управлява лек автомобил марка Опел, модел Корса с рег. №*****, без да притежава съответното свидетелство за управление на МПС, респективно без да е правоспособен.

В хода на съдебното производство не се установи различна фактическа обстановка от описаната в акта, съставен на жалбоподателя, и издаденото въз основа на него наказателно постановление. Разпитани като свидетели в съдебно заседание свидетелите Бл. П. Бл. и Ст. Г. Ст., както се посочи по-горе, потвърдиха констатациите в акта и в наказателното постановление.

С разпоредбата на [чл. 150, ал. 1 ЗДвП](#) се установява императивно изискване, предвиждащо участващите в движението ППС да се управляват единствено от правоспособни водачи, а че това са тези притежаващи валидно свидетелство за правоуправление, законодателя е изяснил изрично в новелата н а [чл. 150а, ал. 1 ЗДвП](#). Последната норма е дефинитивна установява положително правило и доразвива общото правило - изискване по [чл. 150 ЗДвП](#), предвиждайки, че за да управлява МПС водачът трябва да притежава СУ МПС валидно за категорията към която спада управляваното от него МПС. Именно това свидетелство е официалният удостоверяващ документ, доказващ обективното качество - правоспособността на водач, даващо правото на дадено лице правомерно и законосъобразно да осъществява дейността по управление на МПС, като същото се издава по специален ред, от определен орган и след успешно положен изпит. С оглед неговото правно значение на индивидуален личен документ, режимът му е предмет на регламентация и в др. специален закон - ЗБЛД, вкл. регламентиращ изричен срок за който се издават, т.е. релевантен за преценката относно валидността на документите. В контекста на тези разяснения, изтичането срока на валидност на СУ МПС, прави този документ нередовен по смисъл на [§1, т. 2, б. "ж" от ЗБЛД](#) и използването му следователно не е годно да удостовери правоспособност по аргумент от [чл. 50, ал. 1 ЗБЛД](#). Поради това управляването на МПС със СУ с изтекъл срок на валидност, следва да се приравни на липса на свидетелство, т.е. управление без такова свидетелство. В тази връзка, относно изискването за "съответно свидетелство" за управление на МПС, по смисъла на санкционната норма на [чл. 177, ал. 1, т. 2 ЗДвП](#), трайно и последователно в обвързващата съдебна практика е възприето

разбирането, това да предполага и изисква същото да е валидно, както с оглед неговата административна валидност като документ, по смисъла на ЗБЛД, така и за категорията МПС което управлява водача /Решение № 44/19.02.13г на ВКС/. Ето защо, не е съответно и СУМПС с изтекъл срок на валидност, тъй като явявайки се нередовен документ за самоличност, при отпаднала неговата удостоверявателна сила същото не може надлежно да удостовери и докаже качеството на водач. Неизпълнението, респ. нарушението на правилото по [чл. 150 ЗДвП](#) и във връзка с [чл. 150а ЗДвП](#), е санкционирано от закона, с административно-наказателния състав на чл. 177, ал.1, т.2 с.закон, в чието приложно поле попада всяка от посочените материални разпоредби, като релевантния съставомерен признак е липсата на съответно свидетелство за управление на МПС, както когато такова изобщо не е издадено на лицето, или пък е било отнето, на конкретно визираните основания, така също в случаите когато притежаваното свидетелство не е валидно, по отношение на срока или по отношение на категорията на управляваното МПС -тези водачи, законът приравнява на неспособните. И това е така, защото както вече се посочи, само при едновременното наличие на тези две кумулативни предпоставки, указани в [чл. 150а ЗДвП](#) СУ МПС би се явило съответното свидетелство за управление, по смисъла на санкционната норма на [чл. 177, ал.1, т.2 ЗДвП](#).

След като това е така и предвид установените фактически данни по делото и доколкото жалбоподателят не доказва към датата на проверката - 14.10.2021г. да е разполагал с валидно издадено свидетелство за управление на моторно превозно средство, поради което и не го е представил на контролните органи, съдът приема, същият да не е притежавал такова, следователно е бил неспособен водач.

От събраните по делото безпротиворечиви гласни доказателства - показанията на св. Бл. П. Бл. и Ст. Г. Ст., които съдът кредитира изцяло с доверие, се установява, че жалбоподателят е управлявал МПС на посочената в акта дата, както и отрицателния факт за неговата неспособност и за липсата на свидетелство за правоуправление на МПС от съответната категория. Ето защо, съобразно така установените фактически обстоятелства несъмнено осъществено от жалбоподателя изпълнително деяние, изразило в действия по управление на МПС, без да е притежавал валидно СУ МПС

/липсва издадено такова по съответния ред/, се явява в пряк разрез с императивното изискване на [чл. 150, ал.1 ЗДвП](#) и вр. [чл. 150а ЗДвП](#), с което и е консумирал първата хипотеза от предвидените в [т.2 от ал.1 на чл. 177 ЗДвП](#)-"без да е правоспособен водач" и на това основание правилно е бил наказан.

Тази именно правна квалификация е възприел и АНО и последната е вярна, съответства на фактите -визирани в обстоятелствената част на НП, същите и доказани категорично в хода на настоящото производство. Поради това, управлявайки МПС без да е правоспособен водач /по време и срок/ в нарушение на изискванията на по [чл. 150 ЗДвП](#) жалбоподателят е осъществил признаците от обективната и субективната страна на състава на нарушение по [чл. 177,ал.1, т.2,предл.1во от ЗДвП](#), за което правилно, както вече се посочи, е била ангажирана административнонаказателната му отговорност на соченото правно основание.

Налице е и субективният елемент от състава на нарушението – извършено е виновно, при пряк умисъл, съзнавайки естеството на забраната, както и обективния факт на отсъствието на валидно, в срок СУ за МПС,респективно своята неправопоспособност . Т.е. жалбоподателят е разбирал свойството и значението на извършваното и е могъл да ръководи постъпките си. От тук разкрива се и пряко целеният резултат - настъпването на общественоопасните последици – управление на МПС без същият да е правоспособен. Интелектуалният и волевият елементи на умисъла, пряко се извеждат от обективните му действия. Същият е следвало да знае, както и е знаел действащия режим, касаещ придобиване на СУ предвид факта, че това е ноторно известно и доколкото не е придобил такова,същият е неправопоспособен. Поради това изводите на АНО в тази насока, както и изведената правна квалификация, са правилни и Съдът ги споделя изцяло. Поради изложеното, липсва каквото и да е правно основание за друг различен правен извод, освен този, че напълно правилно е ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя.

Административното наказание в конкретния случай съдът намира за правилно и законосъобразно определено по вида си, но не и по размера си, индивидуализиран в максималния такъв, предвиден в закона,т.к. според настоящият съдебен състав така определения размер от страна на АНО е

несъответен на тежестта на нарушението и нарушител, поради което Съдът приема за недоказано висок и съответно несправедлив. При индивидуализацията на наказанието АНО не е посочил основанията си за да го наложи над минималния размер, предвиден от разпоредбата на [чл. 177, ал. 1, т. 2 от ЗДвП](#) от ЗДвП, вр. [чл. 27, ал. 2 от ЗАНН](#) и т. 1 от ППВС № 10/28.09.1973 година. Обществената опасност на деянието не е завишена в сравнение с други идентични случаи. Обществена опасност на дееца също не е завишена, тъй като по делото не се констатира наличие на друго идентично нарушение или на нарушение по ЗДвП, което също е трябвало да бъде съобразено от АНО при индивидуализацията на наказанието за конкретното нарушение съгласно [чл. 27, ал. 2 от ЗАНН](#). Отегчаващи отговорността обстоятелства не се установиха. Не са налице в преписката доказателства за финансовото положение на жалбоподателя, за да се наложи административното наказание "Глоба" в определения от АНО максимален размер, а напротив от ангажираните от страна на жалбоподателя писмени доказателства касателно трудовата му ангажираност се установява, че същият не получава трайни доходи, тъй като е безработен, респективно същият няма трайни доходи. Съдът счита, че в случай, че АНО има предвид определени отегчаващи вината обстоятелства, то последният е бил длъжен да вземе отношение по тях в текста на НП, като ги изброи или наведе такива в хода на съдебното дирене, което също не беше направено. Предвид изложеното и обстоятелството, че фактическият състав на процесното административно нарушение разкрива белезите на формално (както вече бе посочено), а не на резултатно деяние, поради което липсата или наличието на вредоносни последици е ирелевантно за правната му квалификация, а има значение едва при определяне на административното наказание, би следвало в настоящия случай размерът на наказанието да се намали до минималния законоустановен такъв.

Предвид изложеното както вече бе посочено, Съдът намери Жалбата за основателна, поради което НП би следвало да се измени, като се намали размерът на наложеното наказание "Глоба" от 300 лв. на 100 лв.

Така редуцираният размер на наказанието, Съдът би намерил за правилен и необходим за постигане на предвидените в [чл. 12 от ЗАНН](#) цели на административното наказание – да предупреди нарушителя към спазване на установения правен ред и да се въздейства възпитателно и предупредително

върху гражданите и юридическите лица.

По разбиране на настоящия съдебен състав фактическите обстоятелства свързани с настоящия случай не указват на маловажност по смисъла на [чл. 28 от ЗАНН](#), особено като се има предвид характера на този вид административно нарушение. Предвид гореизложеното правилно наказващият орган е санкционирал жалбоподателя.

По разноските:

Разноски по делото не се претендират, поради което съдът не дължи произнасяне в тази част.

Мотивиран от гореизложеното и на основание **чл. 63, ал. 7, т.2** **вр с ал.2, т.4** **вр. с ал.1** от **ЗАНН**, Съдът в настоящия си състав

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление (НП) № 21-0351-000898 от 10.12.2021 година на Началник РУ към ОД на МВР – Хасково, РУ Свиленград , **в частта** с което на **Н.Н. Г. с ЕГН ******* от *********, за нарушение на чл. 150 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) е наложено на основание чл.177, ал.1, т.2, предл.1 от ЗДвП административно наказание „ГЛОБА” в размер на **300 лв.**

като вместо това налага на същия административно наказание „ГЛОБА” в размер на **100 лв.**

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – Хасково в 14-дневен срок от съобщението на страните за изготвянето му.

Съдия при Районен съд – Свиленград: _____